

CONSTANTIN GUYS. ZEEMANSKROEG.

uitiesen het blad „la Lune” deden verdwijnen, om dra vervangen te worden door „l'Eclipse” een maansverduistering voor de leus, want de nieuwe uitgaaf was vrijwel gelijk aan de andere.

In den oorlog zelf zien wij weinig werk van Gill of een der anderen, daarna komen eenige revanche-caricaturen, eenige glossen-in-beeld, die als minderwaardige schimp-scheuten den gevallen Napoleon III worden nagestuurd, en alweer — want de Franschman neemt zelden langen tijd zijn eigen jonge enthousiasme au-serieux — caricaturen op de nieuwe republiek, de derde, en haar leiders. Alfred Le Petit, een teekenaar wiens trant lijkt op dien van Gill, maakt reeds in den „Eclipse” van 1871 de vergadering van volksvertegenwoordigers belachelijk, door hen ten deele dwepend, ten deele vol onreine pret te laten kijken naar de beschaamde, naakte gestalte der Derde Republiek, als zij voor hun oogen wordt onthuld.

Maar Gill is een krachtiger teekenaar dan een der anderen. Hij is geen modelleur, noch een colorist en tonist in het enkel zwart en wit als Daumier, hij is een eenvoudig, knap teekenaar, bij wiens werk men altijd blijft denken aan de pen en den inkt, waarmee ze gemaakt zijn, maar op deze eenigszins droge wijze teekent hij prenten, figuren, portretten, die zeldzaam sprekend, buitengewoon raak zijn, het is polemische journalistiek, die niet, zooals de polemische journalistiek van Daumier, tegelijkertijd iets hoogers, maar die op zich zelf uitmuntend en onovertrefbaar is. Zijn portretten van Thiers en Gambetta, en van zich zelf, zijn prachtstukken in het soort. Vele politieke prenten toonen zijn scherp vernutt en daarbij die voor den grafischen journalist zoo onmisbare eigenschap: een groote, krasse duidelijkheid. Inderdaad is André Gill het proto-type als het ware van den politieken spotprentteekenaar van de